

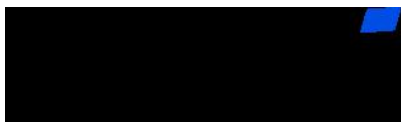

A la vora del foc | Xavier González-Costa | Actualitzat el 02/10/2022 a les 18:30

Desbocada

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

Havia perdut la boca. O se l'havia deixada en algun lloc. El que era segur és que, quan havia sortit de casa al matí, la portava posada, perquè s'havia pintat els llavis aprofitant el mirall de l'ascensor, mentre baixava al carrer.

Després, havia agafat el bus a la parada. Anava molt ple a aquella hora i potser? Però no, perquè, quan havia arribat a l'oficina, havia saludat el guàrdia de seguretat i, abans de posar-se a treballar, havia estat xerrant una mica amb la Júlia, que s'incorporava novament a la feina després de la baixa de maternitat.

Maternitat? Al Toni, el seu home, li hauria agradat tenir fills, però a ella, no. Mai havia estat massa canallera i, al no venir sense ajuda, ell no hi havia insistit més i ho havien deixat córrer. Ja no s'havien preocupat de mirar si cap dels dos tenia algun problema o deficiència fisiològica, per saber si amb algun tractament podien arribar a quedar embarassats, ni s'havien interessat pel funcionament de les adopcions internacionals que estaven tan de moda en aquella època.

Era igual, ara ja havia passat el temps, el rellotge biològic assenyalava una altra hora -si és que n'havia arribat a assenyalar mai cap- i malgrat que com a parella es continuaven mantenint un afecte i la seva història els uniria per sempre, passés el que passés, la seva convivència s'assemblava més a la de dos amics que comparteixen pis i s'enrotllen de tant en tant que a una família convencional.

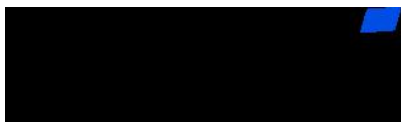
La veritat és que no sabia per què ara li havia vingut tot això al cap. Segurament, per la Júlia, és clar. Però, en aquell moment, el seu problema era un altre: on era la seva boca?

Havia treballat en silenci tot el matí. Tanmateix, s'havia preparat un cafè a la màquina, se l'havia pres a la seva taula mentre continuava redactant els informes per al Comitè de Control de l'endemà i, per tant?

A més a més, quan al migdia s'havia presentat el Carles, el seu cap, i li havia demanat si volia que revisessin l'agenda de la setmana, ella havia baixat al pàrquing dels directius, on ja se l'havia trobat al seient del darrere del Jaguar tot terreny que ell sempre conduïa, tot i poder disposar del cotxe d'empresa i del xofer que la companyia tenia en nòmina per als responsables de la seva categoria.

Revisar l'agenda de la setmana era un missatge en clau que es tenien entre ells dos per?

Ja feia més d'un any, o potser dos i tot, que el Carles i ella havien iniciat una relació, que se'n diu ara. En realitat, eren dues persones de mitjana edat, i encara de molt bon veure, que compartien una realitat de parella, cadascú a casa seva, similar. Per això, per la confiança i la complicitat que el dia a dia de la feina els havia anat donant i perquè la física i la química són ciències incontestables, una tarda plujosa d'hivern que s'havien quedat sols, després d'un intercanvi de missatges més aviat ambigu a través del messenger intern de l'empresa, ell es va apropar a la taula d'ella, hi va donar la volta fins a situar-se just al seu costat, hi va repenjar el cul i, en silenci, va esperar en què podia convertir-se tota aquella ambigüitat electrònica ara que estaven materialment a menys d'un pam. Es van aguantar la mirada i, sense dir-se res més, qualsevol dubte va trobar la seva resposta en els ulls de l'altre. El Carles es va corbar, li va apartar els cabells amb tacte suau, però decidit, darrere l'orella i, tot i la incòmoda postura, la va besar a la boca. Les seves llengües es van avenir de seguida, començant un ball ardent, però amb tanta sincronia, que semblava impossible que aquell fos el primer petó. I després va venir la resta. Van anar al despatx d'ell, ella li va abaixar els pantalons i els calçotets i es va enfonsar el seu membre erecte a la boca. Li encantava el sexe oral, la posava com cap altra cosa, i s'hi van estar una bona estona, fins que el Carles, pendent en tot moment de què el personal de la neteja no es presentés per sorpresa, li va demanar de parar i que anessin al seu cotxe. I d'aquesta manera va començar tot. Des d'aleshores, quan ell li demanava de revisar l'agenda de la setmana, es

---

trobaven al garatge. Això sí, malgrat que la passió i el grau d'excitació al que ella arribava li demanaven més i més fins al final, mai havia deixat que el Carles la penetrés vaginalment. Tot i que, arribats a aquest llinar de concupiscència, sempre es preguntava per què mantenia aquella barrera antinatural i estúpida, negant-se un plaer que desitjava tant. Però era orgullosa i, d'aquesta manera, es demostrava (i li demostrava) que era ella qui governava el relat i que la seva aventura no se circumscribia en el clixé masclista de "superior jeràrquic es tira a la subordinada", sinó que era únicament el resultat d'una atracció natural, respectuosa i consentida, d'igual a igual.

Potser només era una il·lusió, però semblava que li funcionava i que la relació amb el Toni no se'n ressentia, sinó al contrari: arribava tan calenta a casa, que era ell qui s'emportava el premi de la jornada, alhora que li estalviava les explicacions sobre aquells perfums a la pell que no tenien res a veure amb el contingut dels flascons que poblaven els prestatges del seu quarto de bany.

I si s'havia deixat la boca al seient del darrere del Jaguar? No. Quan havia tornat a pujar a l'oficina, havia passat pel lavabo i s'havia rentat les dents amb el raspall i la pasta que duia sempre a la bossa de mà.

Què havia fet, després?

Havia dinat el que havia portat a la carmanyola, sola, aprofitant per fer feina i recuperar el temps que havia perdut (perdut?) amb el Carles. I a l'hora de plegar, havia recollit les seves coses, i havia tornat a peu cap a casa.

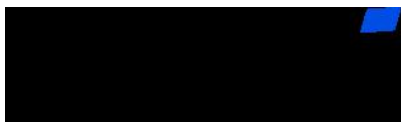
Li agradava caminar tranquil·lament a aquella hora de la tarda? I si li havia caigut pel carrer??

No. No podia ser. No s'havia parat a xerrar amb ningú ni havia entrat a cap botiga? O sí? Sí, sí, sí! Sí que havia trobat algú, la Júlia, una altra vegada, que passejava amb el cotxet i li havia ensenyat el nen.

El nen. Un nen petit. Una criatura rodanxona i feliç que, innocent, li havia estirat els braços només de veure-la, que s'havia deixat agafar a coll amb alegria i que li havia robat un somriure inevitable, el seu somriure més íntim i transparent, sense que ella se n'adonés.

X

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de danza amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle 'Las estaciones?.